

[Peder Christensen.]

ændringsforslag og stemme imod lovforslaget ved tredje behandling, dersom ændringsforslagene ikke vedtages.

Skytte: Det kan selvfølgelig diskuteres, hvorvidt den grænse, der nu sættes i loven, bør være en uge eller måske mere, og om de første 3 uger skulle have været ind under sygekasseordningen eller som nu foreslået, at de ramte efter den første uge kommer ind under ulykkesforsikringsloven. For mig er det imidlertid afgørende, at de mennesker, vi her lovgiver om, i det tilfælde de er ude for ulykkestilfælde, er meget ulykkeligt stillet, og derfor er det rimeligt at gennemføre en ordning, der sikrer deres forhold mere, end tilfældet er nu. Ud fra dette anbefaler jeg at stemme mod de stillede ændringsforslag og stemme for lovforslaget i den form, det har.

Ragnhild Andersen: Mit parti har gennem årene krævet 13 ugers bestemmelsen ophævet, og det er med stor glæde, vi hilser det lovforslag, der er fremsat fra ministerens side. Tre år i træk har mit parti stillet ændringsforslag om, at dagpenge til ulykkesramte skulle begynde at løbe fra den første dag arbejderen er kommet til skade. Den højtærede ministers forslag foreslår en uges karenstid. Selvom en karenstid burde have været undgået, er ministerens forslag et meget positivt og betydningsfuldt skridt. Det forbavser mig ikke, at venstre og det konservative folkeparti nu prøver at torpedere et sådant betydningsfuldt socialt fremskridt; jeg har ikke glemt, at de samme to partier i efteråret 1947 end ikke ville stemme for de 50 mill. kr. til de gamle og invaliderne; det lovforslag kunne dengang kun gennemføres af socialdemokrater og kommunister — de radikale og retsstatspartiet stemte dog også derfor. I dag står vi i den samme situation. Når man ikke kan stemme for ministerens forslag i dag, hvad mener man så egentlig med de talemåder, man fra tid til anden kommer med om social trykthed? Jeg hørte i går det ærede medlem fru Elin Appel, der udtalte, at man var villig til at hjælpe dem, der var trængende. Må jeg spørge ærede medlemmer af venstre og det konservative folkeparti, om ikke den familie, hvor både mand og kone hver

bringer deres ugeløn hjem til dækning af husleje, skat og mad, og hvor forsørgeren pludselig en dag bliver kørt hjem i ambulance, om en sådan familie ikke er i høj grad trængende? Hvori ligger der en rimelig grund til, at der skal være 3 ugers karenstid, således som ændringsforslaget går ud på? Det er jo ikke sådan, at ærede medlemmer af det høje ting har slige vilkår at arbejde under; den dag, vi kommer til skade på en eller anden måde, bortfalder ikke lønnen i samme moment, og det er ikke nødvendigt at holde sig til socialkontoret eller sygekassen, tværtom er der sørget meget godt for ærede medlemmers løn og pension, men så må der også sørges for håndværkere, arbejdsmænd og smede, når de kommer til skade.

Jeg vil gerne i anledning af det ændringsforslag, der er stillet, og den holdning, som venstre og konservative indtager, sige, at når det drejer sig om et virkelig socialt fremskridt, så prøver de at spænde ben for det, at bremse det, så længe det overhovedet er muligt.

Med disse bemærkninger vil jeg opfordre til at stemme mod de af mindretallet stillede ændringsforslag og for lovforslaget.

Axel Kristensen: Jeg synes, man må nære den allerstørste betænkelighed ved at udvide ulykkesforsikringsloven på den måde, det her sker. Der er ingen, som kan ønske, at mennesker, der kommer til skade, skal lide nød, det er ganske givet; men hvis der ikke findes en karenstid, der tillader at skelne mellem simulanter og virkelig syge, vil udgifterne stige ganske voldsomt. Alle ønsker en virkelig god lovgivning i Danmark og er interesseret i, at den udformes således, at der er mening med tingene. Men man må ikke glemme, at til „ulykkestilfælde“ hører også dette, at man får et hold over lænderne, når man løfter en tung ting, og andre små ubetydelige ting kommer også ind under „ulykkestilfælde“, og mennesker kan gå med sådant uden at bestille noget i lang tid. Alle mennesker er ikke første classes mennesker, det er en fejltagelse at tro det; når der overgår folk en ulykke, og der er tale om sygekasseforsikring, bliver de ofte ligefrem besat af forsikringspsykose og kan ikke blive raske, før de får afgjort deres erstatning. Man har tilfælde, hvor en skralde-